

Chiều Ấy Huế Có Mưa

Bây giờ thì em đã xa Huế rất nhiều, và có lẽ anh cũng xa Huế lắm. Hà Nội không có nắng Huế đã đành, làm sao có những cơn mưa như mưa Huế? Bởi vậy em nhớ Huế đến lạ lùng.

Chắc anh vẫn còn nhớ Câu lạc bộ của trường Tổng hợp Huế nằm bên đường Nguyễn Huệ ? Cái buổi chiều mưa có khiến anh và em gặp nhau? Em là con bé nhà quê vào thành phố ôn thi đại học. Lúc ấy em chỉ biết cắm cúi cày hết trang vở này đến trang vở khác, có biết gì ngoài chuyện học hành đâu. Thế rồi trong cơn mưa anh bỗng đứng hiện ra:

- Cho anh đi nhờ ô một chút bé ơi!

Em luống cuống không biết nên chối từ hay nên đồng ý. Anh nhoẻn miệng cười, nụ cười tươi đến lạ lùng.

- Bé lên Câu lạc bộ ôn bài phải không?

Em im lặng gật đầu. Con trai xứ Quảng, em đoán quê anh qua giọng nói. Và từ đó chúng mình có nhau.

Em đi bên anh bằng sự lồi nhịp của con tim mười bảy tuổi. Em cảm thấy run rẩy quá, nhỏ bé quá trước anh. Em ngẩn ngơ, sao anh quyến rũ vậy không biết nữa. Nhiều lúc em tự mắng mình, như vậy là tội lỗi nhưng cũng thấy buồn cười vì anh có làm điều gì xấu với ai đâu? Anh hướng dẫn cách học bài nhanh thuộc mà khó quên, anh bày cho em cách phân bố thời gian thích hợp cho một đề thi, anh giải đáp những gì em thắc mắc khiến anh trong mắt em như một thần tượng, một bậc anh tài: Con đường có anh đi bỗng trở nên thân yêu lạ. Hôm anh đến phòng chị gái em chơi (em ở nhờ đó mà), các chị quây anh một bữa ra trò:

- Nga có thầy dạy kèm rồi hả? Toán, Lý, Tin hay Tình vậy?

Anh chỉ cười rồi dục em đi học. Thời gian ôn thi quá ngắn ngủi khiến em học hành tối tăm mặt mũi, hể xao lãng chút xíu là bị anh "khiến trách" liền. Câu lạc bộ rộng như vậy mà chậm chân một chút là hết chỗ. Anh và em đành ra góc sân ôn bài. Nhìn em mỏi mệt, anh gọi chuyện:

- Nhà em cách thành phố có xa không?

- Đủ xa để anh không thể đến.

- "Kiêu" thế bé?

- Răng không là "Nga" mà là "bé"? - Anh thích vậy, bé khó chịu hả?

- Không phải, nhưng các chị trong phòng bảo: Anh chàng nào cứ xưng "bé, bé" là dẻo miệng lắm, coi chừng!

Anh phì cười, cuộc sống mà cứ đa nghi lắm cũng mất thú vị bé ạ. Bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện ấy, bé hiểu ý anh chứ? Chính những điều đó làm em yêu anh hơn, cảm phục anh hơn. Lần nào anh đến đón em đi học, các chị trong phòng cũng trêu: "Học trò xứ Quảng ra thi. Thấy con gái Huế bỏ đi không đành..."

Huế có mưa. Những cơn mưa đầu hạ ồn ào, chọt đến chọt đi như trêu đùa lũ khách. Con đường Nguyễn Huệ ngắn ngủn, không đủ để ngót cơn mưa, em và anh vòng sang đường Lê Lợi. Huế đã cổ kính, trong mưa càng cổ kính hơn, đi bên em anh chẳng nói năng gì.

Có một điều ngốc nghếch là em tin chắc mình sẽ bước chân vào cổng trường đại học. Một cái ngã trên đường học vấn làm em lạc mất anh. Ngày em sắp sửa về quê, anh lại lên đường đi thực tế. Những tưởng còn chị gái em là đường dây liên lạc nào ngờ chị ấy cũng sang ngang. Nhìn em đứng bần thần, chị an ủi: Bao giờ trở lại trường, gặp cậu ấy chị sẽ nhắn cho em. Và em đã ôm niềm hy vọng mỏng manh ấy suốt mấy năm trời. Sáu năm, khoảng thời gian không phải là ngắn phải không anh ? Vậy mà trong em vẫn nguyên vẹn cơn mưa đầu mùa ở Huế ngày xưa, vậy mà trái tim em vẫn chưa hề lồi nhịp trước ai đó. Có một lần em ghé Huế thì trường đã thay đổi quá nhiều. Gốc cây hai đứa thường ngồi nay đã thay bằng băng ghế đá. Lúc ấy em ao ước đến nao lòng có một cơn mưa bất chợt để anh lại hiện ra...

Quá lâu rồi, phải không anh? Không biết ở phương trời nào anh có nhớ đến những cơn mưa đầu hạ của miền Trung? Chớm hạ rồi, thế mà Hà nội vẫn tưởng chừng tím đi bởi rét. Sáng nay đứng trên giảng đường, bất chợt có một cơn mưa Huế năm nào. Nhớ cái nắm tay và nụ hôn lên mái tóc vương vấn đầy bụi mưa, trong trẻo mà da diết lạ lùng. Tóc em bây giờ dài hơn ngày xưa ấy rất nhiều. Em không muốn cắt đi một phần kỷ niệm-tình cảm đầu đời của em- trong trẻo như cơn mưa đầu mùa của Huế.

Bất chợt một lần bật radio, giọng cô phát thanh viên vang lên: "Học trò xứ Quảng ra thi-thấy con gái Huế bỏ đi không đành" em lại ước thời gian đi ngược lại để em trở thành cô bé có trái tim mười bảy tuổi khi xưa. Nhưng biết làm sao được, em đành gửi cho gió bay vào Nam lời thầm thì: Nghị ơi, chiều ấy Huế có mưa...

Lệ Anh